

Șuvite și iriși

Editura „Noul Scrib“, Arad - 2013

Lucia Bibart

Lucia Bibarț

**Șuvițe
și
iriși**

*Rodicăi, cu drag,
pentru toate cele știute și neștiute*

Editura "Noul Scrib"

Arad - 2013

Mulțumim prietenilor care ne-au sprijinit

în apariția acestui volum:

- „ASCENT“ GRUP
- MIHAELA POPA
- MARIUS TĂTARIU

- Director editură, redactor carte:
ALEXANDRU ILARION

- Editura “Noul Scrib”:
Arad, Bd. Revoluției nr. 27, ap. 6
Tel.: 0741.63.64.13,
E-mail: noulscrib@yahoo.com

- Tipărit la NOUL SCRIB Arad

**Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a
României**

BIBARȚ, LUCIA

**Șuvițe și iriși / Lucia Bibarț - Arad : Noul Scrib,
2013**

ISBN: 978-606-8345-31-4

821.135.1-1

Frumusețea...

Indubitabil Femeia este una dintre cele mai frumoase, minunate și fascinante creații ale lui Dumnezeu. Alături de altele. Ca și când Dumnezeu ar putea crea urâciuni! Urâtenia este exclusiv lumească.

Cred că Frumusețea cuiva pornește și din ochii, mintea și din sufletul privitorului, a contemplatorului. Cel contemplat poate fi îmbogățit cu însușiri și calități pe care el și alții nici nu le văd, nici nu le bănuie! Aceste atribuiri, înzestrări au rolul să-l înfrumusețeze, chiar de nu e frumos.

Și mai cred, că gândurile și simțămintele pozitive, calde, nepervertite, curate, nedoritoare de rău după ce au pătruns ființa, o cotropesc, o iau în stăpânire, o metamorfozează...

Apoi, răzbat înafara ei asigurându-i o aură de nespusă frumusețe! Această aură particularizează, aceasta atrage priviri și considerații! În aura, nimbul, în starea nou creată stă puterea de seducție!

Feminitatea?! O „arestată” în cuvinte?

Feminină este o șuviță de păr greu controlabilă, desprinsă din rigurile coafurii căutate, construite. O privire gureșă ce povestește într-una despre cea care o poartă. Feminină este mișcarea mâinii sau mai degrabă a degetelor răsfirate melodios în căutarea unui suport. Feminine sunt mângâierile și muzica privirilor, a palmelor, a coapselor. Feminină este arhitectura faldurilor ce se preling, împresoară, acoperă, descoperă trupul. Feminine sunt unduirile trupului. Feminine sunt pulpele cochetând sub protecția rochiei. Feminină este zbaterea pletelor căutându-și expresia. Feminine sunt rotunjimile cuibărite-ntre sâni, pe genunchi, pe șolduri și pe umeri. Feminin este zborul gâtului spre bluză și al gleznei spre pantof. Feminine sunt tocurile avântate pe străzi, scriind și glăsuind pe caldarâm. Feminine sunt ridurile ce dau expresivitate chipului. Feminine sunt buzele ce rostesc nerostite povești. Feminină e teama singurătății în doi...

Feminină este inflexiunea vocii mele când vreau să plac. Feminin este gândul cel neastâmpărat și șturlubatic ce-ți aține calea! Și surâsul meu cuminte, enigmatic și hohotele mele de râs zăgăzuite șagalnic, tot feminine sunt! Și imaginea muștrător-melancolică din oglindă ce-mi amintește uneori că vremea se vremuiește tăcut și într-una... Devin brusc încântător de feminină și frumoasă când mă privești sau când îmi șoptești ce-atât de mult îmi place să aud...

Feminină este vorba aspru-melodioasă a bunicii și glasul ei dulce-acrișor asemeni cozonacului și alintul și nostalgia ce vin de dincolo de timp și grijile și temerile mamei sunt deosebit de feminine!

Feminin poți fi chiar tu Bărbatul în freamătul iubirii tale pentru mine, în mirarea și fascinația cu care mă descoperi și mă înzestrezi, ca apoi să-ți definesc-împlinesc masculinitatea.

Dionisiacă

Hai, să fugim!
Ca și pădurea ne-am întomnat
Auzi cum cheamă?!
Mirosul ei de frunză arsă
E mai sălbatic decât vinul
Și vreau să-l sorb.

Vreau să mă ningă ruginiu
Pe buze, pe piept și pe brațe,
Iar tu s-aprinzi devoratoare focuri.

Spui că miros a fum, a frunză arsă
Și-a toamnă – agonizând în plete,
Și-a must aromat cerul gurii.

A toamnă miros cu cruzime,
Iar pielea ta miroase-a mine.

Călătorie sprâncenată

M-am privit azi din nou. În oglindă. Cu multă atenție. Insistent, critic, subiectiv, femeiește.

Mi-am observat ochii, sprâncenele, bărbia, gura... Și-am insistat spre frunte. Acolo unde s-au cuibărit poteci agățate în punți de puncte sau de virgule?!...

Mi s-au imprimat urme de pași sub ochi, două semne de întrebare în colțurile gurii și-un stol de mirări peste iriși!...

Mi-am zis, că încă nu e târziu să netezesc potecile dinspre sprâncene sau chiar pe cele dinspre frunte, cu un surâs. Pe cele bătătorite și îndărătnice de dincolo de frunte... vreau să le uit! Și pentru asta fac exerciții din când în când. O (in)flexiune la stânga..., două m(e)asaje la dreapta. Unu(a), doi (două)... Doar că pentru suplețea uitării se exersează zilnic!

Mi-am mai descoperit, ici și colo, punți foarte șubrede peste gânduri. Pe acestea le evit cu pudență. N-aș vrea ca, din întâmplare, în călătoria mea, să-mi rănesc sau rătăcesc, printre ele, potecile.

Peisaj sentimental

E ianuarie
și-mi cad pe ochi
stropii mărunți și fini
de ploaie,
pisicile stau trei cuminți
la cald
pe un capac.
În copacii tunși
aproape chilug
vrăbiile – fidelele –
petrec.
Zâmbesc.
Cu ele e vară mereu!

Cumpăna

Crispare
zidită între
gând și cuvânt
foarfecă
nedorite scurtări.
Rădăcini de complicitate –
iedera crispării –
își cresc
răsfirate tulpini
până-n ruga
amurgului cu lumina,
când școlărița
își va păcăli guvernanta.

Demult

Demult

nu mi-am mai înfîpt
acele nesiguranței
în peticul zdrențuit
din stînga.

Demult

n-am mai auzit
țipătul liniștii
galopând din timpane
în creier.

Demult

ochii tăi nu s-au lăsat
împăienjeniți de neputința
de-a mă risipi în ei.

Demult

ființarea mea și a ta
n-au cunoscut gustul lucidității
între două beții.

Demult

n-am mai fost otrăvită
ca azi.

Capcană

Îmi spui că
tot ce-i fragmentat și ciopârțit
Ți-e străin.

Și-atunci cum se face că
”M-am gândit tot timpul la tine”,
rostogolit greoi,
închegat din tăceri înalte
cât încordarea,
azi și ieri a uitat
să te rotunjească?!

Femeie...

Dorei

binecuvântare și blestem.
stăpână și sclav.
candoare și ispită.
pustiu și risipă.
poruncă și smerenie.
rutină și dor.
Femeie a Lui,
mereu.

Dezlegare

Îndură-te Martie...
Dezleagă-mă pe mine
cea care de câteva zile sunt,
de mine cea dintotdeauna.

Mă apasă, Martie, greutatea frunții.
M-am otrăvit de gustul zilelor tale.

Dezleagă-mă, dezleagă-mă
în ploaia cu stropii galbeni.
În ploaia de aur.

Mi-a înflorit cafeaua!

Insinuantă, galeșă, ușoară,
Dă primăvara târgului târcoale.
Desculță, visătoare, suverană
Încurcă colțul ierbii în cafele.

Zglobie, zâmbitoare și vioaie
Desprinde de pe umeri toporași
Din subsiori culege viorele
Și le presară tainic peste-oraș.

Desface de la șolduri ghiociei,
De pe genunchi, plăpânde zambile,
Iar din legatul gleznelor subțire,
Incendiază gândul meu cu tine.

Ți s-a-ntâmplat?

Recompunându-mă,
în zori,
fiori...

Mi s-a-ntâmplat
Să mă cuprindă imagini
nesigure
Uitate și neclare.

Pe când senzațiile...
să fie atât de vii,
de calde, de prietenești
și dulci,
Încât să vreau să zăbovesc
pierdută,
dincolo de vis.

Ți s-a-ntâmplat?!

Să nu...

M-ai vindecat de mine
Ca de-o boală prea lungă și pustiitoare.

M-am regăsit, astfel,
Ca pe-o grădină uitată-n paragină,

Căreia nu mai știi
Ce trebuie să-i faci.

Cât să o sapi, să nu o doară,
Cât să o uzi, să n-o sufoci,

Cât s-o plantezi, s-o recunoști,
Cât s-o iubești, să n-o rănești.

M-ai vindecat de tine,
Ca de-o boală.

*„Sunt cea mai frumoasă
femeie...”*

E vreme tocmai potrivită
pentru a-ți descreți
fruntea și gândurile.
Ploaia eliberează tensiunile
Și durerile – cefalee dispar.
Rămâne doar bucuria descătușării.
Și umbrela.
O pată de culoare.
Atât!

*„Sunt cea mai frumoasă femeie...”
când plouă...!*

Statornicie

Întucât tu ești prea preocupat
cu propria-ți desăvârșire,
mie... nu mi-a mai rămas
altceva mai bun de făcut
decât să-mi cumpăr poante,
să exersez șoapta
și să mă strecur prin gaura cheii
la tine.

Din când în când,
să te mai șterg de praf.

Rar și ușor:

să nu-ntrecer procesul!.

Cu frâna de mână

Pentru că
vârfurile pantofilor,
îmi sunt crestate
cu suveniruri,
că degetele picioarelor
îmi sunt însemnate
cu poticneli,
mi-am conectat
exaltările, salturile
și sincopele
sufletului
la frâna de mână.

Fără căpestre!

Teofanei

Azi,
am de gând
să-mi deșuez caii!
Să le dau jos căpestrele,
să nu-i mai țesăl!
să-i las
să-și aleagă pajiștea,
și nici măcar
să nu-i supraveghez
când pasc.
Doar să-i privesc
și să mă-mbăt de
libertatea coamelor
fluturate în vânt
și de ropotul copitelor
înspre sălbăticie.

Străinul de pe retină

Mă uit spre vârsta mea
– ca la un spectacol,
ca la un străin
care mi-a poposit,
o clipă, pe retină .–

Deși mieroasă,
nu vreau
să pactizez cu ea,
în ruptul capului!

Nu vreau
să mă las furată
de farmecele-i îndoicelnice
și nici
să-i accept hățurile.
Chiar dacă-s
de argint!

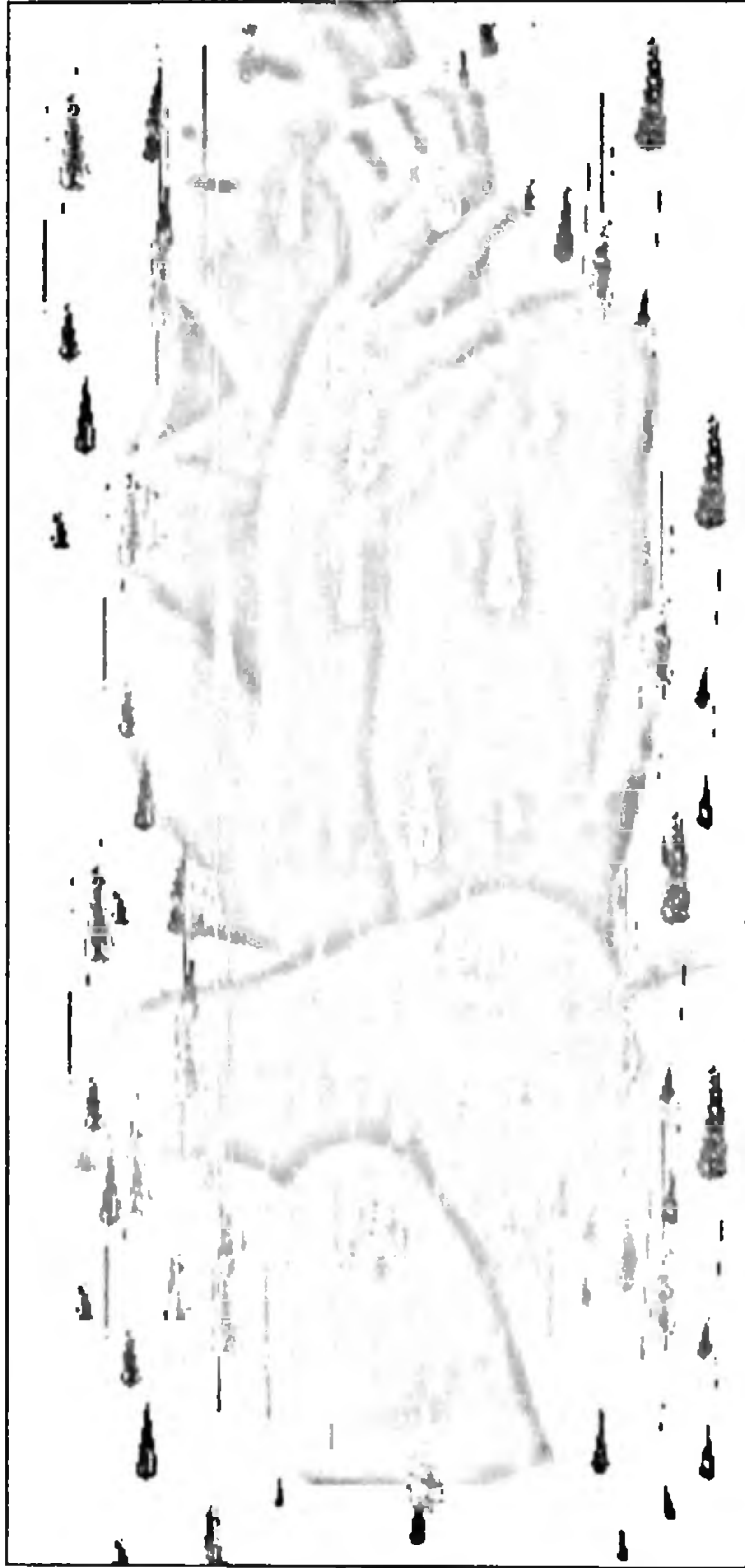
2 cellos

Mă frânge dureros
extatic
dialogul.

Abia perceptibil,
profund și grav,
... mai grav.

Mă frâng și mă-mpart
corect și echitabil
la doi,

pe coarde
de violoncel.

Geografia trupului meu

Picăturile de ploaie
îmi scriu poeme
pe obraji și pe buze.
Unele îmi preling
umerii și gâtul
cu silabe.
În timp ce
șiroaie de vocale
mi se-mperechează
pe genunchi
cu înlăcrimate consoane,
îmi recompun,
pân` la călcâie,
întreaga geografic.

Cuvintele

Cuvintele cădeau
grele și rare
între noi.
Ca bolovanii
cădeau cuvintele.
Ca să nu ne strivească,
ne ascundeam
în hăurile din noi.

Rare și grele cădeau
Cuvintele.

Locul meu

Danei

Am locul meu,
dacă mă cauți.
Nici prea aproape și
nici prea departe.

Confortabil sau nu,
e locul meu
și îl plătesc
cinstit,
în fiecare
zi.

Cu vara-n buzunar..., hoinar!

Mi-am prins
soarele-n păr,
mi-am pulverizat
strălucirea verii în ochi,
pe umeri
mi-am presărat ciripituri,
iar rochia...
mi-am pictat-o
cu cireșe, caise și zmeură.
Din cireșele rămase
mi-am pus cercei, brățări
și un colier.
În buzunare
mi-am îndesat dogoarea,
apoi... m-am descălțat
și am pornit
să descifrez,
pe caldarâmul încins,
poveștile
cu tocuri.

Sinuoziții

Decojește hățișurile
dinspre mine.
Taci, vorbește,
privește,
simte, auzi
ca să înțelegi.
Și abia apoi
e semn că
ai ajuns,
în sfârșit,
la destinație.

Rădăcini în desprindere

Mamei mele

Am început să mă laud cu părinți
cărora le scriu din ce în ce mai rar
și pe care îi vizitez și mai rar.

”N-are timp!”

a devenit o scuză înduioșătoare,
născocită de ei,

în care mă înfășoară protector.

Și pe când ei tresar, în somn,
de groaza

frigului ce mi-ar putea îngheța inima,

eu, – suprema lor grijă –

sunt tot mai tentat să ating,

cu propria-mi mână, dragostea

și s-o mângâi.

Iar pe ei, pe ei...

îi pierd, tot mai adânc

în uitare.

Nodului meu

Te privesc cum
te dăruie adormind, copile
și-mi zic,
că niciodată – ca acum –
nu vei mai fi,
atât de tainic
înfășat în mine.

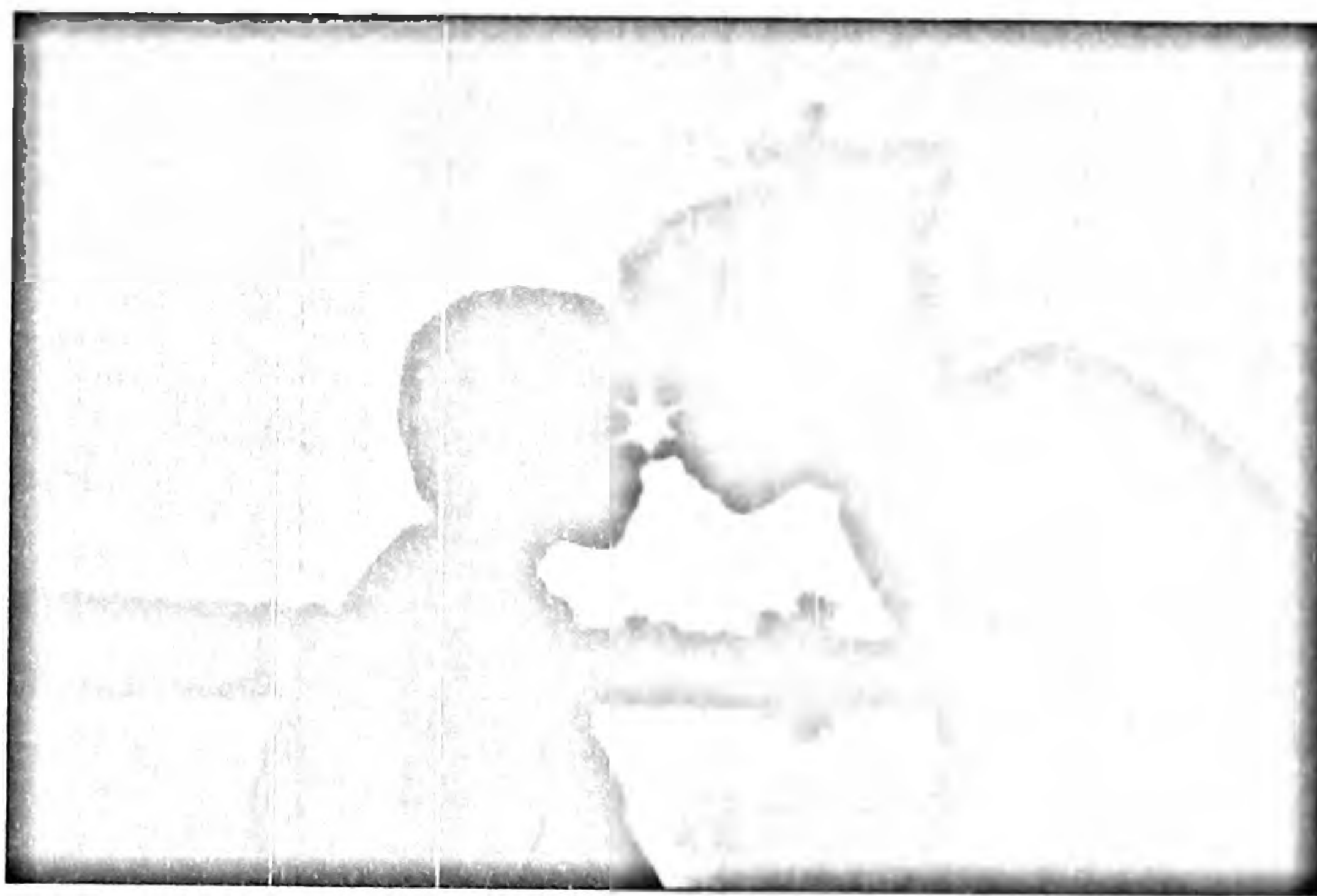
Acasă

lui Mircea

Familia –
cuibul ce ne așteaptă
cuminte și statornic,
oricât de departe și de obosiți
am sosi.

Locul care
ne-nvăluie cu dragostea
pe care am jertfit-o
la zidirea lui.

Locul în care
nu ne sfiim să fim noi
dezbrăcați de *ar trebui să...*
conveniențe,
lume.

Limba Daciei

lui Salustiu

Copilul meu
susține că e dac.

Vorbește
limba Daciei,
își fixează ziua
după calendarul
Sarmisegetusei
și reconstruiește
templul lui Zamolxis.

La adăpost,
sub cușma lui Decebal,
ferecă aurul Roșiei Montane
și traversează străzile Romei
admirând
strălucirea podoabelor dacice
din zidurile ei.

Copilul meu
a fost să fie
dac,
chiar râsul lui nemuritor
convinge.

Sub pașii mei

Mi-e primăvara miere de albine,
Crescând domol în fagurii din mine,
Și râsul tău curat, al tău copile!
Strănutul ambetatelor zambile.

Mi-e primăvara cânt mirat de floare
În jocul aiuristic de culoare,
Zăpezi târzii pe-nfrigurate câmpuri
Și pașii mei furați, tandru, de vânturi.

•••

Ce mai fac eu?!
Dau nehodina mea
pe liniștea ta,
copile.

Extaz domestic

cuvinte
caligrafiate neglijent
pe bucăți
rătăcite de hârtie,
bobocul
de cactus
ce stă să
delireze roș,
dulcea comoditate,
pacea casei mele
cu gust
de caise
și extaz.

Aradul

Plâng în tăcere ziduri coșcovite,
cuminți, în pumni,
bunici de
odinioară,
când le erau luați la oaste
bărbații și feciorii.
Plâng înfundat
și lacrimă prin strașini.
Fațade vlăguite, pământii,
prin geamuri măcinate
țes speranțe
deșarte,
pietrificate în făclii.

Artistul și Muza

lui Miși

Muza s-a strecurat tiptil
din tablou,
lăsând pe șevalet,
în lucru,
imaginea sa gaj.

Năvalnică
spre libertate
și-a lepădat vâlul
peste mintea maestrului.

Apoi și-a ascuns
în vopsea
– vezi colțul din dreapta,
de lângă penel ! –,
un condur.

Pentru orice eventualitate!

Muguri de gânduri

Un gând, e-o-nmugurire a minții,
chiar rău sau bun
un gând e-o-nmugurire.

Fructul înmuguririi unui gând bun
e-o floare.

Fructul înmuguririi unui gând rău
e-un ghimpe.

Fructele înmuguririi mai multor gânduri bune
îmbată și alină.
Fructele înmuguririi mai multor gânduri rele
sfârtecă și dor.

Fructele înmuguririi tuturor gândurilor bune
e sărbătoarea minții!

Surghiun

Îmi spui umil și tandru și târziu
C-aștepti să se reverse peste tine,
Din ochii cei tulburător de verzi,
Liane unduioase de iubire.

Iar ei... riscând un nepermis abuz,
Te surghiunesc în verdea sihăstrie.

Amenințări

Să-ți spun ceva?!
mă prea ameninți
c-o neîntâmplată - amânată
întâmplare!.

Vrei ca în timpii mei
lipsiți de poezie
– când gradele și oalele
și meteosensibilitatea
mă dau peste cap –,
să cădem, totuși,
la învoială
asupra detaliilor
semnificative.

Cât de străin locul,
cât de dulce-amară cafeaua,
cât de verde - negru ceaiul.

Ca în sfârșit...
să finalizăm
amenințările.

Geografia cuvintelor

De unde vin cuvintele?

Din labirintul creierului
răzlesc raționale, logice, crude
reci și dure, puternice, argumentative
– împresoară, atacă și supun –
cuvintele rațiune.

Din neînțelesele cămări ale inimii pornesc
aerene, dulci, îndrăgostite, tandre, calde,
parfumate
și-nvăluie și-mbată și cuceresc –
cuvintele iubire.

Fluturi bezmetici se zbat și se agață de gât,
sufocă, gâlgâie, sugrumă, grasează, înăbușă,
șoptesc, nerostite –
cuvintele emoții.

Direct din palmă, de pe Venus și din
mătasea pielii împresoară dansând,
cochetând, tentând, chemând –
cuvintele chimie.

Dn constelația ochilor
se iscă sincere, adânci, fragile,
impresionabile, trecătoare –
cuvintele profunzimi.

Neînșeuaii cai ai imaginației
se încurcă în cascada părului.

Vuiesc, galopează, se scufundă își caută forma, se înaripează
își involbură coamele –
cuvintele creație.

Magică, fertila câmpie a pântecului, înmugurește
înaltă și pierde –
cuvintele copii.

Țâșnesc verticale, din delta infinitei coloane,
oneste, tăioase, drepte, gata să spargă eternitatea –
cuvintele justițiar.

Călcâiul lui Ahile își șchioapătă și-și
poticnește și-și cade și-și
ridică –
cuvintelele echilibru.

Piscurile tupeului, ale trufiei, ale nesimțirii, ale supradimensionării eului, ale cultului personalității, scuiță – cuvintele demagogie.

Prin mânecă se pierd ușoare, inofensive, ignorante, neroditoare și fără ecou – cuvintele mulțime.

Cuvintele stau agățate de fiecare parte a corpului nostru..., iar nouă,
nu ne rămâne decât să le culegem,
îmbinăm, construim, cioplim, pictăm, vorbim...

Lacrima

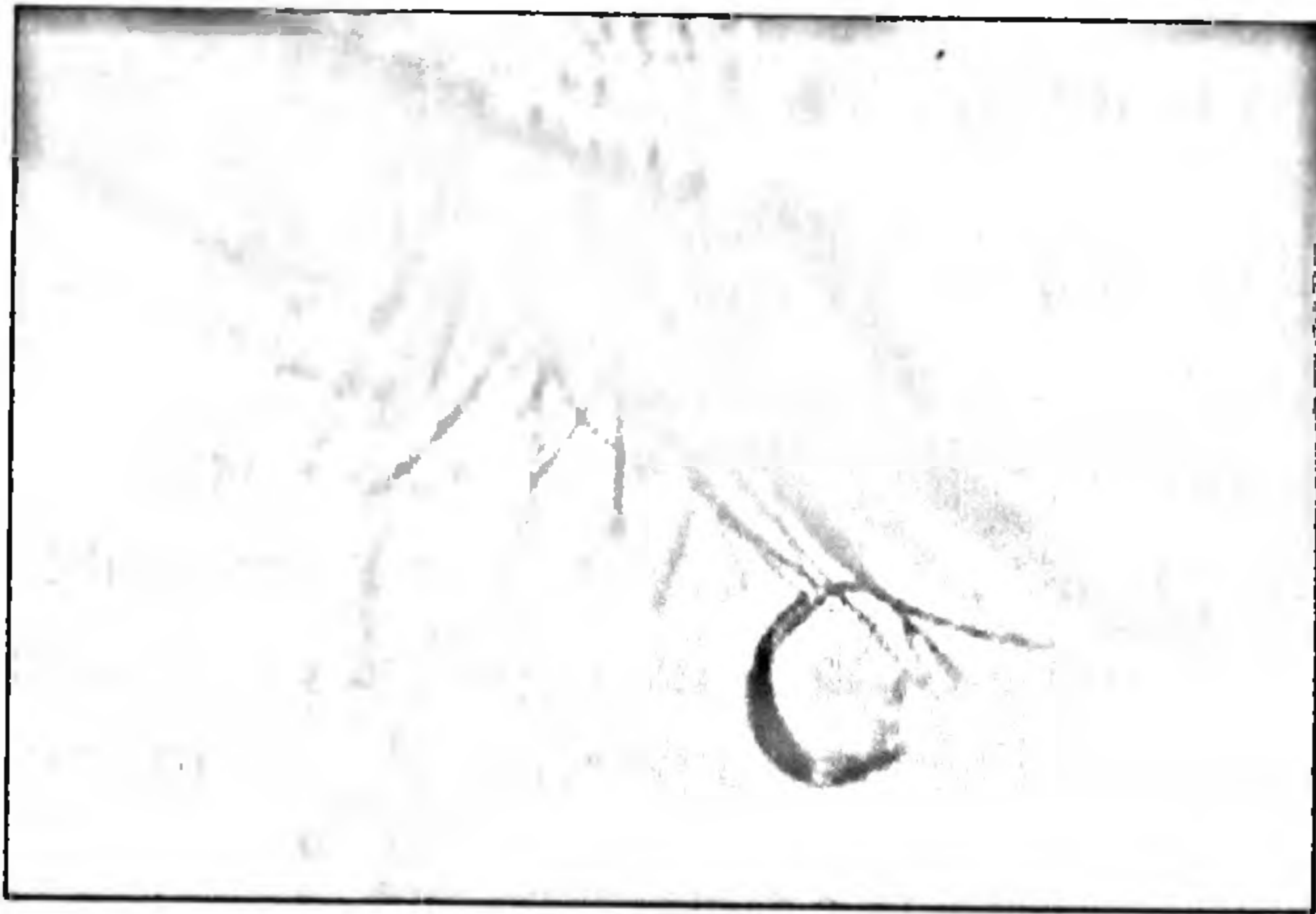
Lacrima – martoră a celor de 2 ori 2/3 de senzații vizuale ale tale + ale mele.

Lacrima – picătura de ploaie a ochilor – podoabă naturală, întotdeauna caldă, întotdeauna sărată.

Lacrima – preaplinul fluid dureros-bucuros al sufletului.

Sentimente plânse negate de mână sau acceptate de zâmbet.

Lacrima – nestemata din ochii copiilor, capcana perfid prețioasă dintre genele femeilor, bolovanul prăvălit de pe umerii atlasici ai bărbaților.

Lacrima – sezon de inundații.

Lacrima – starea noastră de râs și de plâns.

Zăgaz rupt de furia, în sfârșit rostită, în sfârșit conturată.

Lacrima – chemare și dor, împlinire și zbor, geometrie perfectă a apei.

Lacrima – transparență invidiată și vânată de penel și de daltă.

Lacrimă mincinoasă, lacrimă joc superficial, tocmai bun pentru impresia artistică!

Lacrimă – insuportabil de sinceră, de autentică, incifrând poeme pe obraz, hieroglife în așteptarea tălmaciului.

Lacrima – sunctul stins al viorii, sporadică curățenie de primăvară, în așteptarea limpezirii.

Lacrima – dulce-sărată, picătura de ploaie a ochilor tăi...

Dogoare și argint

Dogoare
în noi și afară,
mâna ta
febrilă,
condensul
sticlei de vin
nedeschise,
răcoarea retrasă
din conținutul ei
în palmele noastre
și-n argintul
masiv,
lucios și gri
al suportului.

Mă mistui...

Cu primăvara
prinsă-n toc
și-urcată-n simțuri
mă mistui.

Aprecieri despre volumul „Șuvițe și iriși“

„Într-o lume puternic alfabetizată și în mijlocul unui popor de... comentatori – iată una dintre noile valențe ale condiției umane – poeta Lucia Bibarț ne propune să medităm la rostul cuvintelor pe care le manipulăm uzual. O comitem atât de frecvent încât nu mai părem conștienți de forța lor. Prin poemele sale subtile și echilibrate, Lucia Bibarț ne trimite înapoi la semantici și la etimologii uitate, căci dincolo de forța sa întemeietoare, cuvântul are rol de vehicul al sentimentelor. Nu de puține ori, el devine altceva, armă sau zid de autoapărare, act de lașitate sau gest de marasm, dar tocmai pentru a depăși aceste impasuri, lirica Luciei Bibarț ne face foarte atenți la simțăminte. Într-un final, asumându-și condiția predestinată prin naștere, poeta se apleacă asupra zonei frumuseții. Atunci, dicționarul său liric se deschide ca o fereastră văratică înspre un câmp ... lexical al feminității niciodată epuizate. Întreg demersul poetei mi se pare a fi o sugestie elegantă cu privire la potențialitățile noastre de a interacționa frumos și nu prin cuvinte oarecare.”

ANCA GIURA

„E atâta lumină și dragoste mărturisită în versurile tale!
Vârsta lor împlinită, e de invidiat!
M-am iluminat citindu-le, îndrăgostit chiar de puritatea și frumusețea lor, o frumusețe sinceră, netrucată!
Să fie ocrotite de răutatea lumii!”

NICOLAE NICOARĂ - HORIA

„Lucia Bibarț, construiește o hartă a cuvintelor care denumesc lucruri, ființe. Le analizează școlărește, le așază pe rafturi, le șterge de praf și le trimite în lume. Scrisul ei vine din preaplinul unui neastâmpăr feminin care se autoanalizează printr-o formă de maturizare a sentimentelor. Ceea ce scrie pare o reflecție asupra vieții, a întâmplărilor zilnice, care, astfel, devine expresie poetică. Nu se sfiește să așeze în textele sale, atât de blamată în postmodernism, figura de stil: ”Lacrima - picătura de ploaie a ochilor - podoabă naturală, întotdeauna caldă, întotdeauna sărată. / Lacrima - preaplinul fluid dureros - bucuros al sufletului. / Sentimente plânse negate de mână sau acceptate de zâmbet. / Lacrima - nestemata din ochii copiilor, capcana perfid prețioasă dintre genele femeilor, / bolovanul prăvălit de pe umerii atlasici ai bărbaților”, chiar dacă își asumă cumva reacțiile critice. Lucia Bibarț provoacă cititorul să-și amintească, punându-i întrebări retorice și răspunzându-i, în cele din urmă, cu alte întrebări, pentru că ce ar fi scrisul fără curiozitate?”

LIA FAUR

Lucia Bibarț - despre frâiele poetice ale libertății

Poezia Luciei Bibarț discută, în termeni suavi, despre privire în toate nuanțele ei. Sedusă de absolut tot ce privește, la rândul ei seducătoare, poeta operează pe frumusețea deschisă, în fond, oricui, și o face în termenii profesioniști ai filologului de calitate estetică cea mai elevată. Dincolo de cuvinte, însă, universul dezvăluit se înfățișează ca un tărâm stăpânit de zei – iar această inerență limitează deopotrivă curajul autoarei cât libertatea de mișcare interpretativă a cititorului. Te vei simți ca într-o catedrală de lux în poezia Luciei Bibarț: nu vei putea interveni în niciun mod, dar nici nu vei dori să o faci. Ce ai schimba la un vitraliu înfățișând impecabil atât culorile credinței, cât și lumina sufletului filtrată prin cer?...

LUCIAN VALERIU

De același autor:

„Zâna Pădurii“ - Ed. Mirador, 1988

„Sirena Surena“ - Ed. Poudique, 1999

„Noduleț“ - Ed. Mirador, 2001

Cuprins

<i>Frumusețea...</i>	3
<i>Feminitatea?! O „arestată” în cuvinte?</i>	5
<i>Dionisiacă</i>	7
<i>Călătorie sprâncenată</i>	9
<i>Peisaj sentimental</i>	10
<i>Cumpăna</i>	11
<i>Demult</i>	13
<i>Capcană</i>	14
<i>Femeie...</i>	15
<i>Dezlegare</i>	17
<i>Mi-a înflorit cafeaua!</i>	19
<i>Ți s-a-ntâmpat?</i>	20
<i>Să nu...</i>	21
<i>„Sunt cea mai frumoasă femeie...”</i>	23
<i>Statornicie</i>	24
<i>Cu frâna de mână</i>	25
<i>Fără căpestre!</i>	27
<i>Străinul de pe retină</i>	28
<i>2 cellos</i>	29
<i>Geografia trupului meu</i>	31

<i>Cuvintele</i>	32
<i>Locul meu</i>	33
<i>Cu vara-n buzunar..., hoinar!</i>	35
<i>Sinuoziități</i>	36
<i>Rădăcini în desprindere</i>	37
<i>Nodului meu</i>	38
<i>Acasă</i>	39
<i>Limba Daciei</i>	41
<i>Sub pașii mei</i>	42
<i>...</i>	43
<i>Extaz domestic</i>	44
<i>Aradul</i>	45
<i>Artistul și Muza</i>	46
<i>Muguri de gânduri</i>	47
<i>Surghiun</i>	49
<i>Amenințări</i>	50
<i>Geografia cuvintelor</i>	51
<i>Lacrima</i>	59
<i>Dogoare și argint</i>	62
<i>Mă mistui</i>	63
<i>Aprecieri despre volumul „Șuvițe și iriși“</i>	64

Mă mistui...

*Cu primăvara
prinsă-n toc
și-urcată-n simțuri
mă mistui.*

ISBN: 978-606-8345-30-7